

V dňoch keď nevidím lepší svet,
vlievam život predstavám v dňoch osamenia,
snaha je vrátiť čo ešte sa nedialo späť,
vnímam všetkých tvár, no nedávam im mená.
Je snívať o vetre zločinom ak nohami som v mláke?
Sen o pití medu ak s včelami je práce?

Ah! Už to vidím, obraz v mysli sa mi tvorí,
vidím kráčať čudné tvory, hlava na hlave si tam stojí.
Pomedzi brodia sa tam vranie vlasy, krivý nos vztýčený k nebesám
pevný postoj, útle ruky, už ostatných, nevnímam.

Predstavím si zástup hluchý, metajúc sa sem i tam.
Kto tam oslavuje tónom nezhateným?
No predsa hlas speváka.
Nik nevšíma si jeho nót, ignorujúc hlupáka
čo nevníma že ono prší, zatiaľ čo on čviríka.
Svieti naň ho iba luna, však vidieť viac než dosť
ako arogantne stojí si, zdvíha ten svoj krivý nos.
A mám ho dosť. Radšej inak.

V dňoch keď nevidím lepší zajtrajšok,
vlievam ja do básni všetko, vlievam ja svoj zármutok.
Vlievam vlievam všetko čo mám, vlievam ja svoj predsudok
Vlievam až kým neprelejem a ostane len spevák, cvok.

On smeje sa mi z vlastných veršov, ignorujúc pohľady,
on smeje sa na plné pľúca, až kým nie je rapavý.
„Hľad' na ruku čo to píše!
Hľad' jak sa jej oči, z výše,
snažia zhodiť speváka,
robiť z neho hlupáka.
Pritom ja tu spievam, život velebím,
ty tvár mi dáš, no meno nevlastným!“

Oh, kto je tu vôbec hlupákom ak vlastné dielo sa mi smeje,
kto je tu ten slepý dav, kým každý to len pozoruje,
Moje predstavy, hoc pomôžu mi sebecky
sú nič viac, než bezfarebné obrázky.

Svoje svedomie neodbavím skúpu básňou,
nie kým strofy píše lakomá a nežičlivá dlaň.
Nevnímam ja svoje city, čo postupne ničia plameň snov.
Ani svoje vášne, čo za sleposť moju, platia daň.

Odpusťte mi nemravnosť, ja keď píšem, o čase strácam pojem,
Zastaví a zároveň beží príliš rýchlo, či vpred či vzad? Sama neviem.
Naspäť k davu, nech si na slávnosť idú, duchaprázdny,
ale spevák, ty spievaj vo vyhnanstve o slobode! Nebuď vágny.

Honos sa v daždi, jedz čo ti zem dáva no hlavu neklanaj
Ja hoc nazývam ťa hlupákom, zrkadlo si obzerám.
Tancuj so mnou, tupec šťastný, tancuj pod slzami neba
zaspievame lepšie než potupa a bieda!
Nechám bežať čas, nechám ho bez vodítka,
len ak slúbiš že bude tvoja, moja vymyslená prezývka.

Spieval si, v mysli mi žil, ten čo radosť odhalil.
Za blázna si keď tancuješ na hudbu, ktorú iný potlačil.

Oliver.

Barbora Vangoríková, 15 rokov, hlupák, Školská 2, 018 41 Dubnica nad Váhom,
Slovakia